

Вмѣсто-прѣдговоръ.

Размирици-тѣ и военныя движенія сѣкога бывають, токо речи, пагубны слѣдствія за народы-тѣ, кои-то ся случвають по мѣжду въ такыя усилены обстоятельства. Часто подиганія-та на войскы доходятъ като силны пороки, що завличають и опустошывають сичко, отдѣто поминать; а повече тѣ достигать на пѣть най-страшны и разорительны за села, кои-то ся намирають надалечь отъ градове-тѣ и остоять беззащитны.

Въ послѣдны-тъ восточныя войны (1854 г.), кога-то Русскы-тѣ войскы прѣминахъ Дунава и навлязохъ въ Турско, Добродженскы-тѣ Татари испонлашени, покжртихъ ся да бѣгать на вжтрѣ прѣзь Балкана. Тѣзи татарскы бѣжаници, както и други немирны злосторици, отдѣто поминувахъ, села испогорывахъ на бѣдны селяны добитькъ подкарваха, ограбываха дѣ щото найдуть, хора избихъ и много злыны още быхъ направили, ако не бѣше ся смилило царско-то око надъ свои-тѣ вѣрни поданници.

Благодареніе на рѣдовни-тѣ царскы войскы, и хвала на Н. В. Главнокомандующій Омеръ-Паша, кой-то съ мждро-то си управленіе Турскы-тъ Султановы войскы, съ свое-то великодушіе и храбрость, сполучи да прѣдвари зло-то, като наказа строго немирници-тѣ, и тогава сичко ся утѣши тѣмъ урѣдно, що-то докжтъ ся свѣрши войны-тъ съ Россіей, на никого глава заболѣ; сѣкой отиваше свободно на работы-тъ си.